

Steluța

Vasile Alecsandri

Tu, care ești pierdută în neagra veșnicie,
Stea dulce și iubită a sufletului meu!
Și care-odinioară luceai atât de vie
Pe când eram în lume tu singură și eu!

O! blândă, mult duioasă și tainică lumină!
În veci printre steluțe te cată al meu dor,
Ș-adeseori la tine, când noaptea e senină,
Pe plaiul nemuririi se nălță c-un lung zbor.

Trecut-au ani de lacrimi, și mulți vor trece încă
Din ora de urgie în care te-am pierdut!
Și doru-mi nu s-alină, și jalea mea adâncă
Ca trista veșnicie e fără de trecut!

Plăceri ale iubirii, plăceri încântătoare!
Simțiri! mărețe visuri de falnic viitor!
V-ați stins într-o clipeală ca stele trecătoare
Ce las-un întuneric adânc în urma lor.

V-ați stins! și de atunce în cruda-mi rătăcire
N-am altă mângâiere mai vie pe pământ
Decât să-nalț la tine duioasa mea gândire,
Steluță zâmbitoare dincolo de mormânt!

Căci mult, ah! mult în viață eu te-am iubit pe tine,
O, dulce dezmierdare a sufletului meu!
Și multă fericire ai revărsat în mine
Pe când eram în lume tu singură și eu!

Frumoasă îngerea cu albe aripioare!
Precum un vis de aur în viață-mi ai lucit,
Și-n ceruri cu grăbire, ca un parfum de floare,
Te-ai dus, lăsându-mi numai un suvenir iubit.

Un suvenir, comoară de visuri fericite,
De scumpe, și fierbinte, și dulce sărutări,
De zile luminoase și îndumnezeite,
De nopți venețiene și pline de-ncântări.

Un suvenir poetic, coroana vieții mele,
Ce mângâie și-nvie duioasă-inima mea,
Și care se unește cu harpele din stele

Când mă închin la tine, o! dragă, lină stea!

Tu dar ce prin iubire, la a iubirii soare,
Ai deșteptat în mine poetice simțiri,
Primește-n altă lume aceste lăcrimioare
Ca un răsunet dulce de-a noastre dulci iubiri!